

Haringvliet

19 oktober 2009

Die ochtend aan de kajakclub SKK: drie vaarders laden kajaks op voor een tochtje op de Haringvliet: Wilfried, Martinique en ik. Ferre komt uiteraard te laat zodat zijn boot al lang vastgesjord ligt als hij op zijn tweewieler aankomt. Het weer is schitterend: blauwe lucht van hier tot ginder.

Om 9 uur vertrekken we richting Nederland. Hoe verder we rijden, hoe grijzer het wordt; het gaat zelfs wat druppelen. Met GPS is het een makkie de juiste plaats te vinden, tenminste als alles goed gaat. We missen bijna het strandje bij Stad-aan-'t-Haringvliet. Gelukkig kunnen we nog net achteruit om de parking op te rijden. Een klein strandje lonkt ons toe. Afladen, inpakken, omkleden, wat eten en hop...we vertrekken.

Maar ... Oeps? Ik heb geen spatzeil meegebracht! Te lang geleden dat we nog eens een tocht maakten zeker? De grote vakantie ertussen en ik ben alles vergeten? Gelukkig is er zo goed als geen wind; dus dan maar zonder spatzeil. Ondertussen is de regen ook verdwenen en komen er blauwe plekken in de lucht. We krijgen het al gauw warm. Ferre stelt voor om eerst richting Middelharnis te varen, dan de Haringvliet dwars over te steken om zo langs de andere kant het eilandje Tiengemeten te bereiken. Na een tijdje varen we langs een rijtje windmolens en hoewel de wind amper merkbaar is, draaien ze toch. Ik peddel rustig voort maar stilaan vaar ik helemaal alleen vooraan en volgt de rest een eindje achter mij.

Bij het strandje van Middelharnis komen we weer samen om zo de Haringvliet te dwarsen. Enkele jachtjes verlaten de haven en één vindt het nodig om grote golven te trekken. Gevolg, een geut water in mijn spatzeilloze kajak en ik een natte broek! We peddelen gestaag verder. Zeiljachten lijken te dobberen en komen maar héél langzaam vooruit.

Volgens Norbert was er sinds kort een cafeetje op de punt van Tiengemeten.

Als we het ponthaventje van Tiengemeten naderen, gromt onze maag al zo sterk dat we besluiten hier te stoppen. Het eiland is terug een natuurgebied dat door Natuurmonumenten wordt beheerd. Ook het Rien Poortvlietmuseum is naar hier verhuisd. Het is ondertussen heerlijk warm met een stralend zonnetje en het veerpont voert massa's wandelaars aan. We slaan de drukte gade in het piepkleine haventje. Er liggen een viertal jachten, een rondvaartboot, het veerpont komt eraan en dan wil een enorm grote platbodem er ook nog bij. Hij vaart wat naar voren, wat naar achteren, wat naar voren, nog even terug naar achteren en dat duurt zo nog even. Ondertussen staan de passagiers ongeduldig te wachten tot ze uiteindelijk aan land kunnen.

Op deze plek is echter géén cafeetje, dus spreken we onze eigen drankvoorraad aan. We vinden nog een toilet in de grote schuur van Natuurmonumenten, bekijken het interieur en Martinique neemt nog een foldertje mee, want je kan hier komen vogelspotten! We klimmen terug in onze kajaks om het eiland te ronden en dan terug richting vertrekplaats te varen. Ik loop weer uit voor de anderen. Door de weinige wind staat er een lichte, lange deining die me wat op en neer wiegt.

Bij ons vertrekpunt aangekomen zitten enkele late zomergasten van het zonnetje te genieten. Het waterpeil is gezakt sinds ons vertrek want het laatste stukje moet ik me als een zeehond op het droge voortduwen over het zand tot ik droog kan uitstappen. Daarna duurt het nog een hele tijd voor de anderen aankomen en wat blijkt? Martinique is zeeziek geworden van de deining!

Ook nu is er geen cafeetje te vinden en met een bleke Martinique, laden we snel op en rijden terug naar Schoten.

Weer 28km bij op de teller!

Pol.